

B 52.118

KATONA JÓZSEF

* SZINHÁZ *

TABI LÁSZLÓ

***MOST
MAJD
ELVÁLIK***

KECSKEMÉT

1963—64

Tabi László

Ha a szerző babonás lenne, akkor gyorsan hozzátehetnénk, hogy a fordításokkal és átdolgozásokkal ez nem a 13., de már a 19. bemutatója. Tabi László neve kedvesen cseng igen sokak számára, akik a humort szeretik. Minden csengen a Ludas Matyiban keressük új, fanyar-ízű nagyon találó írásait, vasárnap a Népszabadságban nézzük először az utolsó oldalt — Pardon egy percre — s aztán lapozunk előre. Halljuk a rádióban s igazi kellemes, tartalmas, jó szórakozásra számíthatunk, ha beülünk a színházi bársonyszékbe, hogy egy-egy Tabi darabot megnézzünk. Mi ennek a humornak a titka? Pár évvel ezelőtt az egyik kritikus így írt róla: „Minden humoristában tulajdonképpen prófétai hit feszül. Mélységesen hisz abban, hogy írásai változtatnak a világon. Ez a meggyőződés a csalódások fejlesztette fanyarsággal párosultan teszi vonzóvá és szeretettelivé Tabi László írásait. Valóban rendületlen hit és komolyság kell ehhez a humorhoz. S még valami: nem akar mindenáron nevetetni, nem akar csak nevetetni. Előbb fedezi fel az ostorozandót, s csak azután, hogy ostor helyett a nevetetés eszközével ábrázoljon. Minden vígjátéka mélyén egy szigorú dráma lehetőségét építi fel. A helyzetek megalapozottan emberi viszonyok széles skálájára épül — s az írói alkatnak megfelelően e kiélezett helyzeteket a komolyról a vígjátékiba fordítja. A mesék szerkesztése, a mondanivaló komolysága, mindig ott áll a vígjátékok mélyén, hogy szilárdan tartsa az építményt. S akkor ennek az építménynek nem kell a kívülről ráaggatott díszekkel — poenekkel — takargatni hibáit, mert az építmény kész, egész, s a csattanók mindig belülről, a szituációkból fakadnak. Ezért van az, hogy olyan felszabadultan, jólesően tudunk nevetni. S mikor a harmadik felvonás végén hazafelé ballagunk, nem kell megkérdeznünk magunktól: min is neveltünk annyit? Miért csak a rekeszmainkban érezzük a nevetést?

Tabi vígjátéka után ilyen kérdést nem kell feltennünk, mert Tabi humora ennél sokkal mélyebb, emberibb, társadalmibb. Az agyunk őrzi a nevetés emlékét — s nem a rekeszmaink.

S. O.

Udvaros Béla

A műsorterv szerencsés véletlen folytán úgy alakult, hogy a hivatalos tavasz előestéjén egy új magyar vígjátékot mutatunk be. Címe: „Most majd elválík.” Írója Tabi László. Így tehát félig-meddig tavasz-köszöntőnek is szánjuk. A hideg tél tragédia-előadásai után derűt, mosolyt, vídamságot találunk fel a közönségnek.

Pedig a téma komoly. A közönyben, megszokottságban, szeretetlenségben megszürkült házasság válsága nem is olyan könnyű és vidám probléma. Tabi László azonban rendkívül könnyedén és szellemesen nyúl ehhez a kényes kérdéshez. Váratlan és abszurd fordulattal ugratja ki a nyulat a bokorból, azaz kényszeríti válaszút elé a darabban szereplő házaspárt — és ezzel nemcsak diagnózist adja ennek „a kórnak”, hanem egyszersmind a gyógymódjára is tanácsot ad.

A játékban szereplő színészek régen tapasztalt jókedvvel és vidáman készültek a próbák során a bemutatóra. Saját tapasztalati élményeiket is igyekeztek hasznosítani, mert hiszen ez a tantárgy — a házasság — az élet iskolájában olyan szaktárgy, amelyet majdnem mindenki felvesz; annak ellenére, hogy nehéz tantárgy és sokan megbuknak belőle.

De a színészekkel együtt a rendező is reméli, hogy ez a szellemes színházi „esti tanfolyam” kitűnő estét nyújt a hallgatónak. Hogy ez a remény valóra válik-e? ... Most majd elválík.

Udvaros Béla

TABI LÁSZLÓ

Most majd elvállik

Vígjáték 3 felvonásban

S Z E R E P L Ő K :

Várdai Péter, drámaíró	Baracsi Ferenc
Márta, a felesége	Dévay Camilla Bege Margit
Mama, Márta anyja	Mojzes Mária
Krén Gyula, mérnök	Lengyel János
Molnár Zsuzsa, egyetemi hallgató ..	Kovács Mária
Dr. Kovács Szilveszter	Kölgyesy György
Berza bácsi, házmester	Jánoky Sándor Jászai-díjas

Díszlettervező:

Csinády István
Jászai-díjas

Jelmeztervező:

Márton Aladár

Rendező:

Udvaros Béla

Így indul a darab!

Illetve ilyen egy házasság annak 12. évében.

Ilyen marad? Erre majd az egész darab válaszol.

Péter: Kimentem a konyhába és szelíden, illedelmesen megkérdeztem, felolvassam-e a második felvonást. Így volt?

Márta: Igen. És én mit feleltem? Hogy kíváncsi vagyok rá, csak előbb felszeletem a húst.

Péter: Úgy van. Ha pedig tudni akarod, engem már ez bosszantott. Mert ha én kiszólok a konyhába, hogy felolvassam-e a második felvonást, akkor te ne szeletelj húst, akkor égjen oda minden, gyulladjon ki a ház, de te gyere be és hallgasd meg a második felvonást. Ha és amennyiben érdekel. Ha pedig és amennyiben nem érdekel, akkor mondd azt szépen, kedvesen, hogy édes fiam, most engem nem érdekel a második felvonás, mert én most húst szeletelek. Akkor én azt tudomásul veszem és nem olvasok.

Márta: Te is tudod, hogy az élet nem ilyen egyszerű. Ha a hús nincs jól átsülve, egyszerűen elviselhetetlen vagy.

Péter: Egyébként befejeztem. Kifáradhatsz húst szeletelni. Tessék parancsolni!

Márta: Már felszeleteltem. Ha belekezdted olvasd végig.

Péter: Szóval ne azért olvassam, mert téged érdekel, hanem azért, mert belekezdtem. Köszönöm szépen.

Márta: Olvasd, mert nem állok jót magamért! Olvasd!

Péter: Semmi értelme. Ha te azon, hogy a betörő azt mondja az áldozatnak, hogy a pénzt postán is elküldhette volna, ha te ezen nem nevest, akkor... Már megbocsájts...

Márta: (mentegetőzve) Azt hittem, hogy a betörő komolyan mondja.

Péter: (magán kívül) Micsoča? Hát lehet ilyesmit komolyan mondani? És pláne egy vigjátékban! Te már hallottál olyant, hogy egy betörő postán kérte a zsákmányt? Hát el lehet ilyesmit képzelni?

Márta: Honnan tudjam azt én, édes fiam? Nem vagyok betörő és nem vagyok postás.

Péter: Dehát nem gondolkozol, az ég szerelmére?

Márta: Nem. Filozófus sem vagyok. Én úgy hallgatlak, mintha a színházban ülnék. Te megjátszod a színészt, én megjátszom a nézőt. Azelőtt éppen ezt becsülted bennem a legjobban.

Péter: Szóval szerinted a közönség ezen a viccen nem fog nevetni?

Márta: Azt nem tudom. Adja az isten. Nekem elkerülte a figyelmet. Talán jobban kellene poentírozni. Nem gondolod?

Péter: (gúnyosan) Úgy... Mikor oktattalak én arra, hogyan kell húst sütni, ha szabad kérdezni?

Márta: Semmikor. De otthagytad, ha nem ízlik. Hát ezt a viccet meg én hagytam ott. És aztán! Leesett a fejedről a korona?

Péter: (fáradtan leül, csendesen) Nem a koronáról van itt szó, Mártuskám... És nem is pusztán egy viccről... (hangot vált) Mellesleg a közönség a hasát fogja fogni... De mindegy.

Márta: Hanem? Miről van szó? Újabb zátony a házasságunk tengerén?

*Déay
Camilla*

VÁRDAY PÉTER
író, civilben férj

Baracsi Ferenc

*Bege
Margit*

VÁRDAY
PÉTERNÉ,
" a feleség

A MAMA,
aki egyben anyós is

*Mojzes
Mária*

A házmester,
BERZA BÁCSI

Jánoky Sándor
Jászai-díjas

A Fradi-drukker
főmérnök:

Lengyel János

ZSUZSA,
egyetemi hallgató

*Kovács
Mária*

DR. KOVÁCS,
aki lakást szeretne cserélni:

Kölgyesy György

A férjek kötelességéről

— Szóval nem vagy hajlandó szétrakni az ágyneműt és befűteni?

— Nem, édes fiam. Nem vagyok hajlandó. Én most szépen bemegyek a fürdőszobába, szépen beülök a melegvízbe, szépen ülök ott egy órácskát, aztán szépen bejövök és szépen leülök a meleg kályha mellé a vasárnapi lapokat olvasni. Az ágyneműt szétrakni és befűteni az asszony dolga.

— Ha jól tudom, egyenrangúak vagyunk.

— Nagyon jól tudod. De a kötelességeink nem egyforma természetűek. Az ágyneműt szétrakni véletlenül a te kötelességed.

— És véletlenül mi a te kötelességed? Miféle kötelességed van neked véletlenül, ami nekem ugyancsak véletlenül nem kötelességen? Az ágyneműt csak én rakhatom szét. Jó. De mi az, amit csak te csinálhatsz?

— Provokatív kérdés, édes fiam. De felelek rá, mert inyenre van, ha provokálnak. Nos, házimunka semmiképpen sem lehet az én kötelességem.

— De mi az, ami lehet?

— A természet engem arra rendelt, hogy mint a ház ura és a család feje, kicsiny otthonunk nemtője legyek.

— Leszek én a nemtő, s rakd szét az ágyneműt is. Mi az, hogy nemtő?

— Bátor oltalmazó, istentől kijelölt védnök.

— Teszem azt?

— Teszem azt, tűz üt ki. A ház teteje már lángokban áll. Otthonunk ingóságait menteni kell. A bútorokat az udvarra lehordani az én dolgom.

— S ameddig tűz nem üt ki, te a kályha mellett akarsz ülni?

— Természetesen. Persze, meglehet, hogy negyven év alatt sem fog tűz kiütni. De az is meglehet, hogy holnap tűz üt ki, hordhatok le mindent az udvarra s holnapután újra tűz üt ki és megint hordhatok le mindent az udvarra. Biztosíthatlak afelől, hogy nem fogok habozni. Nem tűnt fel neked, hogy szökkentem talpra tavaly, amikor földrengés volt?

— De feltűnt nekem.

— Na, látod. A földrengés ellen egyebet nem tehettem. De amit tehettem, ugye megtettem. Amikor ott-honunk nyugalma és biztonsága az én vállamon van, nem aprózhatom el energiámat holmi ágyneműszétrakással. Ha házunkat elemi csapás fenyegeti, ott leszek a gáton! Efelől nyugodt lehetsz.

— Jó, hogy mondod. Az előbb fölszólt a házmester, hogy befagytak a csövek, a szomszéd ház udvaráról kell vizet hozni. Ez elemi csapás. Fogj hát két pitlit és hozz vizet!

— Jaj, édes fiam, micsoda békaperspektíva! Ez nem elemi csapás, hanem háztartási munka. Nem megyek vízért két pitlivel. Ha teszem azt, kiöntene a Rákospatak, s otthonunkat ár fenyegetné, majd meglátnád, hogyan küzdök meg oroszlán módjára a természet erőivel. Akkor én ördögi ügyességgel tutajt ácsolnék percek alatt és ingóságainkat, valamint szeretteimet a szennyes áradat tetején ringó tutajon biztos révbe vezetném. Majd meglátnád akkor, hogy mire képes a férfi ügyessége, ereje és akarata!

— És a krumplit sem vagy hajlandó megpucolni?

— A krumplit? Nem bánom. Ha kitakarítottál, befűtöttél és vizet hoztál, akkor majd itt bent a kályha mellett megpucolom a krumplit. Hogy lásd, ki vagyok én!

— Látom. Te egy lusta és önző kutya vagy, édes fiam.

— Így beszélsz a ház nemtőjével? Most már a krumplit sem pucolom meg.

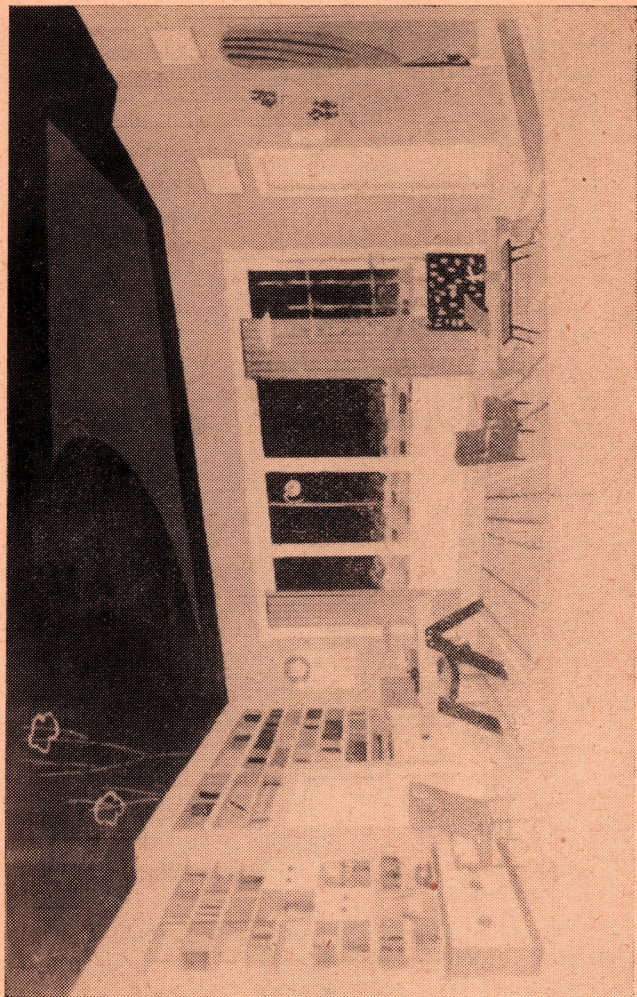
(Sértődötten bemegy a fürdőszobába és bemászik a kádba.)

Most majd elvállik

Várday Péter, a népszerű és nem tehetségtelen színpadi szerző tizenkét esztendeje él békés nyugalomban a feleségével, Mártával. Egy szép napon azonban...

Hm. Mi is történik egy szép napon? És egyáltalán: szép-e ez a bizonyos nap? Ezen a napon ugyanis eszükbe jut, hogy már tizenkét esztendeje házasság s ime most elkövetik azt a könnyelműséget, hogy megvizsgálják: mennyit is rongált az eltelt idő érzelmeiken. A vizsgálat nyugtalanító eredménnyel jár s a szemrehányások, vádak egész sorát vonja maga után. Melyikük felelős azért, hogy szerelmük már régen nem ragyog régi fényében? Miért nem olyan gyengéd és figyelmes Péter, mint amilyen akkor volt, amikor házasságukat megkötötték? És Márta vajon miért nem a régi, szerelmes nő? Miért nem tekint fel Péterre, az íróra azzal a bámulattal és elismeréssel, mint akkor, régen? Úgy érzik, hogy csalódtak egymásban, szép vonzalmuk megkopott s nem az igazi érzések kötik össze őket, hanem a megszokás, a beletörődés. Előbb-utóbb minden házasságnak el kell szürkülnie — vallja Péter, a férj, hogy önmagát felmentse. De Márta nem hisz ebben a „törvényszerűség”-ben s inkább a válást akarja választani, mintsem hogy fásult közönyben élje le életét.

Dehát a közöny ellen csak a válás segítene? Szó sincs róla. Házasságuk sorsába két ember nyúl bele. Egy igen csinos egyetemi hallgató lány s egy jóképű főmérnök. A fásult házasság bennük vélik megtalálni a közönyből kivezető nagy fellobbanó érzést s éppen általuk ismerik meg önmagukat igazán: hogy szívük mélyén mégis csak egymáshoz tartoznak, összefűzi őket éppen az a tizenkét esztendő, melyet eltöltöttek egymás mellett, sorsuk és reményeik közösek s nem jobban, csak szebben kell szeretniük egymást.

Csinády István díszletképe a Tabi darabhoz
Jászai-díjas

13. bemutató

Tabi László 1910-ben született s az ujságírói pályát a rejtvények oldaláról közelítette meg. Rejtvény-specialista volt. (Talán ez lehet a titka nagyszerű szerkesztési képességének.) És szenvedélyes sakkozó — ezt ma sem hagyta abba. 1945-ben a Ludas Matyi segédszerkesztője, 1951-ben szerkesztője és 1956-ben főszerkesztője lett. 1954-ben és 1962-ben József Attila-díjjal tüntették ki. Első darabját, egy zenés vígjátékot 1942-ben mutatták be a Vidám Színházban és azt követte sorra a többi 12.

1. „Leány a talpán” (Zenés vígjáték Eisemann Mihály-lal. Budapest Vidám színház. 1942.)
2. „Csipetnyi bors” (Vígjáték Bónyi Adorjánnal. Szegedi Nemzeti Színház. 1947.)
3. „Végállomás kiszállni!” (Vígjáték. Belvárosi Színház. 1949.)
4. „A pirossapkás lány” (Vígjáték. Madách Színház. 1952.)
5. „Kártyavár” (Szatíra. Pécsi Nemzeti Színház. 1954.)
6. „Párizsi vendég” (Zenés vígjáték. Szigligeti Ede ötletéből, Vincze Ottóval. Blaha Lujza Színház. 1954.)
7. „A kalóz” (Komédia. József Attila Színház. 1955.)
8. „Valahol délen” (Vígjáték Kemény Egonnal. Fővárosi Cserett. 1956.)
9. „Szegény jó Márton” (Vígjáték. Jókai Színház. Erdődy Jánossal társasban. 1958.)
10. „Különleges világnap” (Vígjáték. Madách Színház 1960.)
11. „Esküvő” (Vígjáték. Madách Színház. 1961.)
12. „A nagy mutatvány” (Vígjáték. Katona József Színház. 1962.)
13. „Most majd elvállik” (Vígjáték. Madách Színház. 1964.)

Ezenkívül angol, lengyel, szovjet, cseh darabokat ültetett át magyarra, számszerint hatot.

Így a „Most majd elvállik” lesz a 19. kis plakát, mely a Ludas Matyi főszerkesztői szoba falát díszíti. Huszonhét év alatt 19 bemutató s köztük olyan is, melynek előadás-száma félezer, vagy amely határainkon túl is elismerést szerzett az írónak. (Titokban azt reméljük, hogy készül már a 20. is!)

Előkészületben

Fall Leo:

POMPADUR

operett 3 felvonásban

Rendező:

Lovas Edit

Vezényli:

Rónai Pál

Ára: 1,50 Ft

1971 AUG 14

Készült 1500 példányban 1 (A/5) ív terjedelemben •
az MNOSZ 5601—59. és 5602—55. sz. szabványok szerint

Szerkesztette: Siklós Olga

64. 1486 BNYV Kecskemét —F. k.: Nádasdy Ferencné